

Landskap: ÅNGERMANLAND *Upptecknat av:* Edin, J.A.
Härad: Nora tlg. *Adress:*
Socken: Nora *Berättat av:*
Uppteckningsår: ..... *Född år* i

Uppteckningen rör

Bänklängning	3
Tålesätt	5
Räkneransa	5
Hur Hin skaffade sig nya skor	6
Friaren och de tre bondflickorna	7
"Fälvmorta" sista mål innan en persin dog	8
Första april	8
Bröllop	9
Frieri och bröllopsseder i Nora socken	9b.
Gå fästemö	11
Hörsång	12
I äldre tider var man rädd om gödseln	13
Sockenborna gjorde dagsverk i prästgården	13
Prästens tionde	14
Julseder	15
Körning o huggning av ved	18
Luffarestickan	19
Majeldar	20
Mattedagen	20
Nylandslögnern	21
Hackat ris på golvet om söndagarna	22
Päskdagsmorgon	22
Städning av kyrkan skedde rotevis	23
Snöpe perän	23
Storgäddan	24
Skriv endast på denna sida!	
Sägner från Finsviks by i Säbrå	25-26

Uppr. av

efters

Edvin R. H.
Mora

Skog och Sjö
Vad önskar du
(268)

Önmärkningat:

200%

(eleven är Edvin vid)

Härmed en del uppteckningar från Höla folkhögskola i Ängelholm. Uppteckningarna från Mora socken har jag fått av

Henrik Edin född i Älvså, Mora den 26 maj 1852, och av Johanna

Edin född Jonsdotter i Björås, Mora den 4 februari 1855.

Uppteckningarna från de andra platserna har jag fått under flera års vistelse på de olika platserna.

Den korta tiden och det omfattande materialet har ej med-

givit uppteckning av melodierna till lektioner. Om så önskas, så kan jag försöka få dem sedan, när tillfälle gives. De, som står uppträda i näst leksamling, kunnar ju ej behöva upptecknas. Den skillnad, som kan finnas, är i allmänhet obetydlig. Utörfandet var i de flesta fall lika, endast att delsteg ej varo brukliga. Vänd!

23

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

282

Annäherungen:

effter

2

Som upptecknaren ej är fullt hemma i det fonetiska uppteck-

ningsstötter han satt ut endast en del prövningar beteckningar.

Punkt under ä är det fonetiska . Streck under ö och å är det fonetiska och .

Längst streck-überlängst

Streck unterhalb von —

KARL MARX

R B add det inf g=1 ind
G+32000=-----
G+32000=-----

卷之三

卷之三

At least I understand now what you mean.

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE 1914 10-1200

Fonetisla 3.

Å-ljudet nämnar sig i allmänt mer än i vanligt rikspråk.

2007

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

53

Mppt. av

Ömnäckningar:

efter

i

Sagor, seder och berättelser.

N:o 1 - 29.

Bänklåning.

Främsta främsta bänken i kyrkan var sörjs bänk, den andra för nänden och den andra drylka, på sidorna i koret, socknens norratories. Nedje bänken framifrån var mittiårsbänken, den fjärde, åttafemars, o.s.v. I främre kvarteren finns ej andra än bänkar, och bland dem egentligen endast de gitla, sitts, ofta följde dock flickorna med sina mödrar. Intorpare kunde få köpa sig rätten för fem kronor om ingen från församlingen var emot saken.

J.M.B. 1920.

1.

Mppk. av

Gammämningsav:

De fattiga måste gå sockengång. De som ej kunde gå, fraktdades i en släde, som drogs mellan gårdarna och byarna. De skulle vara en viss bestånd tid i varje

je gård, beroende på skatetetal. När ti- den för en gård var fullgjord, så sjut- sades den fattige, även ibland även om han låg i själaväget, till nästa gård.

Mora socken.
J.A.E.M. 1920.

Den förste, som bosatte sig brot jörg

på Lungsön, skall ha hetat lunga, därav fick ön sitt namn.

/En ö mellan Hären och Henson och som av drottning Kristina skänktes till Säbra socken/

Säbra socken.

J.A.E.M. 1920.

3.

Mappat av

Hilma C.

efter

i

Önnmärkningar:

Stora Bergs socken
By Åska

Från Åska

Där det växte svartglänsande blåbär,
Hade han gått med nybladkade skor.

Nora socken.

J.A.E.M. 1920.

4.

Då barnen hade varit borta en längre
stund, än de hade lov, så togo de en
prästirage och påmede efter hur de
skulle komma att mottas hemma.
De sade: Olätm, eglat-mi, smör-gåsa,
rifbasta.

Nora socken.

J.A.E.M. 1920.

5.

Mpp. av *Karl G. C.*

Ömnäckningar:

after
Mora
i
Mora
Åsbo
Mora

En dag behövde Hir sig ett par nya skor. En kyrka fick tjänstgöra som stöll. I näheten hörde en ox och några kor. När Hir Hün slängde utt beckträden, så räkade oxen fastna i trädslingan. Hir drog till stynget, så oxen földe med, det brydde sig Hir ej om utan klappade till knuten ett par gänger med hamaren och sade: Fullt mer starkt.

Mora stöcken.

J.A.E.-n. 1920.

200°

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Skrapt av *Görding*

officer

Ömnärkningar:

Rauks, Öppenland
Ladugård
Nora
Ort Väse

En gunna hade tre döttrar, som alla talade illa. En dag väntade hon en friare till gården. Om hon skulle vara röte, när denne kom, så fick de ej säga ett ord, varken till honom eller varandra. Den ena flickan höll på väva. Så sätter en träd av. Då glönde hon siggat och sade: Täm pat! Den andre sade: Nyt-m mit! Den tredje kom ihåg moderns varning och sade: Mamma sa, je skö-Int fo tää, å mu täa je bæsse tää!

Nora socken.
J.A.E-n. 1920.

Märkt av

Sammanfningar:

eller

i

Fjälmarsta

var det sista målet en person åt
innan han dog. En gummilag på sin
dödsbädd och skulle äta det sista
måltidet, men kunde ej få ner någon
mat. Då besklagade hon sig över att
hon skulle måst dö hungrig.

Nora socken.

J.A.E.-n. 1920. 8.

Första April

narrade man varandra, så gott man
kunne.

Nora socken.

J.A.E.-n. 1920. 9.

88

Varje skjutsbondes sinne avpassade sin fart, när han närmade sig bröllopsgården, så att han ej kom samtidigt med en annan från till bron. Varje skjuts ville ha sin lät.

Ute på bron mot bogos gästerna hade tårtor och andra bålverk med.

De närmare slätingarna hade tårtor och andra bålverk med. De skjutsbonderna blevo kvarvändna på brudmiddagen.

Här alla gäster kommit, går brudgumme in för att hämta bruden. Så för tecken givits, att dessa ero ferdiga, tåges af gästerna

med spelminne in i spousen för att hämta bruden.

På återvägen går spelminneneket också först, sedan brudparet, så två flickor och två gossar, som skola hålla brudpallen, så tärnor och marsialkar, däröfter prästen med handboken i handen,

så föräldrarna, syskon, farbröder, morbröder, o.s.v..

Efter viaggeln skålade alla med brudparet. Sedan gick brudparet åtföljt av gästerna omkring i byn och bjödo på godskaker.

Inför detta kom brudmiddagen, då man satte till bordet efter släktskap.

Här måltiden var slut, såto prästen sätte sig och tog upp brudgävorna.

Gävorna gingo fram efter släkt-skap.

Den närmaste släkten gav ejter räd eller synlighet.

Flickor gävo ejest åtta till tio och flickorna fem kronor.

Efter dotterna ceremoni var slut, så började dansen.

Innan dansen skulle man byta bort den svarta dräkten mot en annan.

Gamla frieri-och bröllopsseder i Nora socken.

Frieriet gick till så, att den unge mannen gick till flickan på lördagskvällen och låg hos henne tills morgonen. När efter längre eller sällan kortare tid, funnit, att de passade för varandra och förmögenhetförhållandena ej lade hinder i vägen, så beslöt de att bilda hönslag.

Vanlige lyste det för alla på pingstdagen, och bröllopen hölls under tiden mellan midsommar och slättänden. Till dessa bjödtes närmare släktingar och andra, som man var slydig. Bjudningen skedde minst fjorton dagar förr, och det var slydig. Bjudningen och brudgum, som skötte om densamma. De voro försedda med paraply, även om det var strålande vackert väder, när de gingo hemifrån. Bjudningen tog flera dagar, och vägret kunde hinna ändra sig under tiden.

I bröllopsgården tingade man i god tid på köcknor och spelrum, dessutom vidtalade man grannarna i byn om skjutsar och om mjöllr till gryngötten, vilket alltid välviligt utlovades.

Förra delen av maten till högtiden började en vecka förrut.

Högtidlighetens började på söndagen.

Vigseln skedde ibland i kyrkan, oftast i brudens hem.

Prästfirun var brudramma, d.v.s. hon klädde bruden, detta skedde i en granngård.

Bröllopsgästerna mottoges med musik av spelmannen. En duktig spelman skulle ha en ny låt för varje skjuts, som svängde av in mot bron.

Nora socken.

J.A.H-n. 1920.

Hjälstintorna hade nu också hämtat och deltago också i dansen. Först dansade prästen med bruden ensam på golvet, sedan brudparet, så dansade brudgummen först med tärnorna och sen i tur och ordning med de andra kvinnliga gästerna. Marsalkarna och de andra manliga gästerna uppbjöd i samma ordning bruden.

Dansen avbröts av kvällsvarden, som avvärjs ett stycke in på natten, så blev det dans igen, som slutade fram mot femtiden.

Man gick sitt till sängs. De äldre, som ej ringo rum i bröllopsgården hade man båddat åt i en granngård. För ungdomen anordnades flatbädd, flickorna på vinden och pojkarna i bröskrämnar på långlogen. Det drojde dock ej länge förrän pojkarna made burit dit alla flickorna.

För att förmöja sig och flickorna, brukade pojkarna gå efter en tupp och fylla denne med brunnvin. Sedan satte de honom upp på en takas, där han stod och vinglade och bröstade sig samt göl ideligen under åstådarnas jubel.

Omkring åtta, niotiden kom värdinna, stöföld av uppasare, och bjöd på kaffe på säng, det var ett tecken på att man skulle stiga upp.

Sedan frukosten åtts skulle brudparet missas, samt alla andra som bildat parti under natten.

En vecka räckte bröllopet och därunder fördrev man tiden på olika sätt.

En morgon sprangt subharma till gammanas ladugårdar och tog sovalla säng, de kunde komma över vid återkomsten. Gjorde de så

ägetöd.

I bland klätte några ut sig och roade de övriga.

En dag under veckan gjordes längdansen med vildfolk och uppasare i spetsen, vilka buru skinna, bröd och dryggesvaror, gick man i en lång rad tillklistat upp på ett närbeläget berg, där man åt och drack, samt roade sig efter blista förmåga.

Vid avresan från bröllopsgården kringo systerina nätställ med sig.

2007

LUNDSS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Mppk. av

Ömnävningar:

effek

i

Gå fästnö.

Drängar och pigor som gift sig, hade det vanliga ganska fattigt innan i början.

Därför var det vanligt att den unga hustrun, året efter bröllopet, gick omkring i socknen med ett tomt luddvar eller en sæk^a på armen. När hon kom, visste man vad det gällde, och utan att den unga kvinnan behövde säga ett ord, gav man ett mätt säd, efter råd och lägermet.

Nora socken.
J.A.E.L. 1920.

/I.

2007

12/2

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Mppt. av

Gåmmärkningar:

effer

i

Hörsång.

Hörsång eller Näsjang, som det heter på

sochnens mål, är ett torpställe utanför

Grönsvik by. Den, som bröt och bygde

där först hette Jon Annern. En liten

bäck rinner fram där förbi och där bygde

de han en kallkvarn. Men då de var torra

höstar, så kunde han ej male där, utan

måste till någon annan kvarn. Om våren

fanns alltid nog vattnen, men till dess

kunde han ej spaga, därfor hade man som

Nora socken,

J.A.B.n. 1920.

Vänd!

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Mälpt. av

Önmäckningar:

efter

I äldre tider var man ibland mycket rädd om födseln. Så var det en bonde i Alsta, som när han var i skogen, tog vara på sin egen spilling. Om vintern lade han en kvist på den, som den fick frysa fast vid. När han för venské lade han den så svampa läset.

Nora socken.
J.A.B-n. 1920. /?

I kälde tid gjorde sockenborna dagsverken i prästgården. Bönderna voro där under slättern och torparna i skördeböiden. De olika byarna hade sina olika dagar, som kunde gjordes från predikstolen.

Nora socken.
J.A.B-n. 1920. /?

2007

LUNDs UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppr. av

effek

Ömärkningar:

i

I äldre tid skulle prästern ha fått
av allt, som bonden fick från sitt
hemman. Kornhässjorna skulle göras
efter vässt mått, och ett kombud för
prästorskapet skulle avsevna dem.

Var tionde sädeskärve skulle avläm-
nas till prästen. Ofta brukade man
dock tulla kärvarna på så sätt, att

Nora socken.
J.A.E-n. 1920.

✓
Väst

Julsceder från högbohem 2007
NSVARAEN ÄR GIVNA ENLIGT FRÅGEFORMULÄR UR ROLLMINNEN OCH
FOLKTENKAR 1915. Det, som ej nämnts i svaren, förökön ej.

I. Linet skulle vara draget och brälkat, troskeningen undansjord
och horret vara maltat. Tredjeledsjul var arbetsfir. Sådana

syslör som eljest om sön-och helgdagar.

2. Julivall, när man tegit av sig skorna, så skulle man tas-
ta dem åt dörren till. Vände sig en av dem ned spetsen mot
dörren, så skulle man flytta ut det huset innan nästa jul.

A. Julmorgon körde man i kapp från kyrkan, den, som kom hem först,
fick först bärget till sommaren. Nyårskväll eller Lillejul-
kväll, som den kallas, skulle man löda i bly för att se vil-
ka öden, som väntade en det kommande året. Man sprang till veden,
fatt i och sprang sedan in med det. Av dess form skulle man
få se huru ens tillkomande simile var.

3. Hemmugnsbröd bakades, så det räckte till våren, och dag-
brödet skulle räcka till påsk. Dricka, starkare än vanligt,
bryggdes, ljus stöptes, en gris eller ett får och en tupp slak-
tades. Det rengjordes överallt i huset även lädargård och
stall. Golven i rummen skurades med hjälp av sand och kvast.
Forivedasticor spintades, veden till julbrasan höggs och
bars in. Söndag före jul gjordes kans, kanssöndag. Ingen fick
gå ut.

På besök eller gillareförd den dagen, ty då fick han den fra-
gan: År du ute å sätta pinna til kansn? Kom det eljest någon
på besök dagarna före jul, så fick densamma ej gå utan trak-
tord. *Hans* *Fräkne* *Fräkne* *Fräkne* *Fräkne* *Fräkne* *Fräkne*

börling, tyg, då tog han julen med sig ur huset. Gården gjordes till sist fin med en hörnffa.

4. Lön togs ej upp före jul, men "tredjedag" jul kom båtsman.

Han skulle ha hö, kött, smör, panninger och fågbröd, mängden beständes av hemmamens storlek. Efter nyåret kom kläntaren och skulle ha "lämtneman", en kanna korn pr röd. Så kommo lärkväktaren, klockaren och prästerna från Bjärtra, srog och församlingens egen för att taga upp lu, mäksäd och krötbö.

Åven orgeltramparen tog upp.

5. Lucia-dagen firades ej. Lusse var en kvinnlig ond makts, som rödde över trakten. Man skräckte barnen med lusse, för att de ej skulle åta upp sina snäbbullar före jul.

6. Julafonden började vid skyttningen. Vid fem eller sextiden drack familjen kaffé med bröd vid skenet av julbrasan. Sedan gjordes ladugårdssysslorna bort, under tiden skötte någon om kolningen av grym till julkärvligröten. Vid nio tiden spisades kväll.

7. En del hade halm, där det fanns tilltagning på rörvass, annan vände man sådan. Detta bruk förekom för festlofem år sedan i en del gärdar.

8. Lusfadern tog en del av halmen och band ihop till en kurva, som han så ställde på stuven mot en vägg eller i ett körn. Sedan lade han sig på rygg med huvudet mot kurven, böjde händerna över huvudet och balon sig och fattade kurven mellan foterna, samt slängde den till en annan virå av rummet.

Detta, som gjordes för att roa barnen, kallades för att ta jul-

Avskrift:

ACC. N.R M. 2007:16

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

hönan".

9 ej brukligt.

10. Julgranen började användas av allmogen för omkring femtio år sedan.

Seden kom från förnämare hus. I Nora östbygd användes den först av Ulinder i allsta, vilken hade en dotter, som tjänat herrskap. Julgranen pryddes med vackra pappersfigurer, pepparkaksgubbar och ljus.

11. Grenljus stöptes samt vanliga ljus, de som blevo sist kallades "prisdankar" och användes lyktor eller till granen.

Grenljusen tändes innan man började äta julgröten.

12-13, Ingenting känt.

14. Julkärven var ej allmänt i bruk.

15. Kor och hästar ryktades omsorgsfullt, och hackat granris ströddes i båsargospiltor och gödselständer.

16. Till julbrasan användes tjärved eller, där ej sådan fanns, fin björkved. Bränderna fihgo ej vändas om, sedan brasen brunnit ut, då vände man mågarna från huset.

17. Ingenting känt.

18. Lutfisk med smörgåsbord, på kvällen gröt. Julmorgen innan man for till julottan pölsa samt stekt kams med inkokt ister till middagen, om det skulle vara riktigt fint, vattsoppa. Övriga dagar intet särskilt.

19. Julkväll fingo kor och hästa en bit bröd var.

20. Julg vrisgryn, vetemjöf och oskanna

öl

skull

dm

nydd

la si d

den som fick den

än.

bl

ck-

hm

an småullar åt barnen, fem eller sex

Man bakade även hönor liggande på ägg, eller

ringar samt tupper av samma deg.

22-29. Ingenting känt.

30. Upptecknarens farmor född

en del honung i en vasa

v

om

af

Resten fastklistra å vaxdukspärmen i acc. n:r M 2140
(1:sta pärmed)

Ma 2007:17

b

a, flata, ... siller bullar, om ungefär tio t
tvärsöver, av enbart råg. En del av rågbrödsdegen sötn.
Det gick så till, att man rörde rågmjöl, kokt, sönde
potatis och en näve malt i hett vatten, det fick ej koka
men skulle stå över natten på en varm plats. Sedan lade
man i jäst och rörde i mer mjöl, varefter den fick stå ih
jäsa, vilket kunde taga tre dygn eller mer. Man bakade även
små bullar av malt, mjöl och vatten, utan jäsnings. Av vanlig
rågbrödsdeg bakade man
tum i diameter.

med kyck

Jugunag-jul skulle alla tunnor stå på stul, och då skul-
le julen dansas ut, sen kom "blåveckorna" och man fick taga

176

Första blaggariskjorta och surströmmings-härla igen. Blaggariskjortan minne var av ekäte stadsförsyft. Surströmmingshällan var en av naturen bildad jämte stenplatta av omkring en tums tjocklek, som man begagnade till att stora strömmingsdå.

25. Lekar av olika slag lektes, nägra för julen surskilda ej kända, enuru man ju då hade hästa tiden till lei, så de därigenom blevo kallade jul-lekar. Alla de lekar, som förgas, förelommor, utom de springlekar och andra, som fördrade större utrymme, än vad tillräckliga rau erbjödo.

29. Efter vad upptecknaren funnit, så ha alla varit allmänt

28pt.

Körning och huggning av ved.

Vid körning av ved och timmer användes effekter

antingen korta, styva, stöttingar eller s.k. köndrög. Den senare var gjord som

en stor lång kälke, med fyra stolpar, som sutto fast i kälken, när man då skulle

lägga på en tung stock, så vredade man

"hånerstangsnaven" med till skojs och högg ebt par nya, som da satte-s fast på stället. Det fanns ej något järn i dessa sidon, över allt användes träpluggar.

Till fästände av skallarna användes vridna björkvidjor, även-s till hukoppling av stöttingarna och till björnbindsle. Vid jorna gingo ofta utav, så kökarlen fick lov att ha ett reservlager vidjeringar med till till skogen. Dessa placeras på "störlarna".

Man hade den tiden inga sagar, så

(Värd!)

Märkt av:

Övnmärkningar:

efter

4

Luffaresticken.

I de byar, som lågo efter stora landsvägen, besövrades man ofta av vandrande gesäller och andra lufare. För att härbergeringen av dessa skulle fördelas rättvist mellan byinnehållarna så hade man ett märke, en sticka, som lufaren fick hänta i den gärd, som sist haft bensök. Endast med den i hand fick han stanma i gärdet.

Nora socken.
J.A.E-n. 1920.

15

Långfredagmorgon

risade man varandra.

Nora socken,
J.A.E-n. 1920.

19

Nora föd.
Nora
Frösö
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Öpp. oo

Majeldai

p. (n.s.)

Natten till den första maj eldade man
efter
på bergen.

Nora socken.
J.A.E-n. 1920. 20.

Matte-dagen

var det vanligt nägon, som klädde ut
sig till "Matte", med längst skägg av
lav eller stry, gick omkring i gården
na och frågade om barnen varo snälla
och flitiga i att läsa. Blev svaret
jakande, så berömdé han dem och gav
dem ibland karameller eller annat
gott. Blev svaret bekände, så gav han
dem i tur och ordning ett lttt slag
med ett rör, som han alltid bar med
sig. Han sade också den dagen, vad
om vädret var väckert; Matte med sitt
långa skägg lockar barnen fram till
vägg. Var det dåligt väder sede man:
Matte med sitt långa rör kör barnen
inom spis.

Nora socken.

J.A.E-n. 1920. 21.

Öppet. av

effer

Ännämningsav:

Nylandslögnen.

En båtsman i Nora, som hette Nyland, berättade, att han kom till en gårds och fick arbete. Men det var så och så med maten. Potatisen var av de tolvutsecknade, och strömmingen var från det stora fiskefänget, dess rom var som selalövar. Då man åt sitt stoppar, så räste man ha ett dimmblag för att få tag på ärterna. I grötterna var det så härda klumper, så hundan, de hade, måste bita till tve-gånger, innan han fick sänder dem.

Nora socken.
J.A.B.-ni. 1920.

22

2007

LUND'S UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

afppr. av

Övnmärkningar:

Mjölkvadslund
eller
Mjölkvadslund
i
Nora

Mjölkvadslund

Om söndagarna hade man förr hackat ris
på golvet. Under vintern hade man grän-
ris och om sommaren ene eller tunnor,
därför kallas det senare ännu i dag,
riklippris. Riset hackades och risslades
knek i man det breddes ut på golvet.

Nora socken.

J.A.E.M. 1920. 23.

Påskdagsmorgon

skulle man upp och se solen dansa.

Nora socken.
J.A.E.M. 1920.

24.

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINSSESAMLING.

Upp. av

Ömnämningsav:

effer

i

Skurning av kartläggningskarta
vid äldre tid hade det utförts av de fattiga.

Nora socken.
J.A.B.-n. 1920.

Snöpe peran.

Man tog potatisen mellan yttersta
fingerspetsarna, hålvtet av potatisen
mellan värders handens fingerar, och nöp
till, så man klev potatisen i två delar,
sedan stoppa man den halva delen in i
murnen och nöp till, så skalet blev tunt.
Nora socken.
J.A.B.-n. 1920. 26.

2007

24

JUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Mpp. av

Önmärkningar:

effer

i

Storgäddan.

En fiskare var en dag ute och rodde på sundet, så snille han lägga iland vidr vad han trodde vara, en stock. Men det var en stor gädda, den han nu sköt med sin bössa. Vid närmare undersöning, befanns den ha slukat en ölkrock, vars åror stucko ut i galloppingarna. Det var dock ej mycket beväft med köttet, så han högg upp hennes gädden till ved och fick sju farmar.

NORA SOCKEN
J.A.E.n. 1920.

27.

Öfpp. av

Önmärkningar:

efters

i

Sägner från Flinsviks by i Säbra.

Det berättas, attbyn först skall ha bebotts
av en finne. Platser skulle vara ett stycke
nedanför nuvarande O. Vilklunds gård.

Byn sträcker sig mot en insjö, Viken. Den
har förrut varit en del av havet, så det
gick att ro från den yttre fjärden ända
in till Fälle och Kirjoks byar. Nyssnämnda
herren ägdes förrut av J. Vilmer, förrut av
hans far, Per Jansson, därförurutan av Jan
Jaksson, och före honom av Jakob Jansson,
Säbra socken.
J.A.E-n. 1920.

28.

Upptr. av

efter

Önmärkningar:

Översta backen av Oringen på gränsen
mellan Sabrå och Högsjö och på Höjdens
norrä sida kallas Koppelbacken. Enligt
sagen bland folket i trakten, så skulle
ett kapell ha stått där uppe vid back-
ens krön. Hirdvägen norrifrån för den,
som skulle till Stockholm med sira
varmlass eller indrivna skatter, gick
över denna höjd. Den var dock fruktad
för de rövare, som hette till där, och
ingen, som ej var midvändigt tvungen,
för däröver om natten. I Knarrberget,
en liten längre norr, skulle det ha funnits
funnits en grotta, i senare tider har
dock ingen lyckats finna den.

Högsjö socken.
J.A.II-n. 1920.

29.